EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/02/2014 a les 10:36

Saber perdre

El cineasta i també escriptor David Trueba va voler parlar en el seu darrer llibre novel·lat de la importància de "*saber perder*". De la pèrdua, l'acceptació i resignació de tot allò que ens ve donat, i la necessitat de continuar caminant tot i la tristor que implica dir adéu quan no n'estem ni preparats ni disposats. És a dir, en definitiva, ser conscients i assumir que "estem jugant al joc de la vida" i que, en aquesta, a vegades ens toca quedar-nos amb tot o amb res. De fet, així ho reflexionava la periodista Tatiana Sisquella quan, amb 28 anys se li diagnosticava una malaltia que ha acabat amb el seu sempre somriure transparent. I no ha estat l'única.

Aquests darrers dies han estat emocionalment complicats. La professió periodística ha perdut la jove Tatiana Sisquella que sumava en positiu els diumenges a TV3 en un programa sobre ecologia emocional i gestió d'emocions, i acompanyava les tardes dels oients de Catalunya Ràdio amb una Tribu en la qual ens havia fet comptar a tots. Sense conèixer-la personalment és difícil analitzar la seva personalitat, però la tristor d'una pèrdua tan vital ens sobrevé a tots com a una lliçó a foc calent per ser més conscients de la poca importància de certes banalitats i preocupacions enfront d'allò que sí que és important. Però, de comiat en comiat, el passat dissabte m'encongia la notícia de la mort del cineasta manresà Joan Soler a qui sí que havia tingut l'oportunitat de conèixer. La sentia circular per dins meu fins a construir-me un nus a la gola que m'emmarava els ulls de tristor. Massa aviat. Els sensibles tapeu-vos les orelles: quina putada!

Tot i l'obligació de sobreposar-se a tot el que el joc de la vida ens ofereix, una sent la necessitat de permetre's un petit espai de tristor. Una estona de plorar i netejar. Un moment per enyorar tant la dimensió personal com l'esfera artística dels que ens han deixat. Perquè sí, la vida és això: un instant de pas, curta, però, a vegades, extremadament injusta.

Benedetti diu en un dels seus poemes ("*Pasatiempo*") que quan érem petits la gent gran tenia 30 anys, un bassal era un oceà i la mort no existia. Però que quan et fas gran toques la veritat: *"el océano es por fin el océano, pero la muerte empieza a ser la nuestra".* Però, tot i així, tot i la proximitat amb el realisme d'una vida que, a aquestes alçades, ja sabem del cert que no és del tot justa, hi ha coses que no haurien d'estar permeses, ni tan sols per l'atzar o el destí.

Mig escrit el meu article d'aquest mes i en plena gala dels premis Goya de cinema, el premiat David Trueba, menciona sense esperar-m'ho el seu llibre Saber perder i coincideix a dedicar el guardó, entre d'altres, a la periodista Sisquella. Ell coincideix amb mi o jo coincideixo amb ell. Però em quedo parada de tanta coincidència. Entenc que potser no és tan casual. No soc ni em crec única en la reflexió sobre la pèrdua, quan aquesta ens xoca de manera inesperada. El poeta José Hierro ja ho deia: *"Después de todo, todo ha sido nada, a pesar de que un día lo fue todo".* I, sense anar tan lluny, la tieta de la meva mare una dona de més de 80 anys, viscuda i optimista, que d'això en sap més que molts erudits, i que no dubta a afirmar: "Si passes una hora bona gaudeix-ne".

Així, avui aquest escrit va per a aquells a qui hem perdut sense esperar perdre'ls, als que es queden sabent-se perdedors sense saber perdre, al temps perdut o invertit a aprendre i, sobretot, a l'energia que davant de les pèrdues ens manca per afrontar el futur amb la lliçó apresa de no perdre massa instants a odiar els que ens odien, per estar massa ocupats estimant els que ens estimen.